

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Şiir	Kurtaramayacağın 1	Can Karatek	2
	Gıcırtilı Kayalar	Arif Erguvan	3
	Promete İçin Kompleks Pratiği	Elif Karık	4
	Bir Şarkı Sözü mü	Can Küçükoğlu	5
	dağın kpençe ²	Eşref Yener	6
	Özür Beyanı	Kaan Koç	8
	Yeniden Denemek İçin Dokunun	Gökçe Yetkin	10
Öykü	Çıkıkçıdan Çok Daha Fazlası	Emirhan Burak Aydın	12
	En Üst Düzey Erikler	Özgürcan Uzunyaşa	16
	Ama Bu Benim Yaş Günüm	Ömer Can Saroğlu	19
	Kafamın İçindeki Sülükler	Onur Selamet	22

Edebiyat Fanzini:
İstasyon: 11
Şubat 2017
Yıl: 3

Kapak Resmi:
Aslı Ekim

Dizgi:
Nil Müge Felekten

Bilet:
Üç Lira

İç Çizimler:
Emre Öksüz
Merve Ata
Onur Akkiriş

Makinistler
Can Karatek
Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgürcan Uzunyaşa

İletişim:
marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. merchandise
1. Yük Treni
2. Çuğçuf Dansı!

KURTARAMAYACAĞIN 1

Can Karatek

bu elimden ikinci gelen bakar olur kara dua nöbetine
takılmıştır banyoda kalmıştır sağ gözünün kırılmış haini
son yayınladığı haberidir kalkık kaştan çıkan rıza
hediye pakedine zimmetli hapisliği oluşturur yarın geceyi
bu gece ise kara dua nöbetinde kurtaramayacağı gelir
ben kurtaramayacağın 1
kimmiş koştur kimmiş bastır kalbe kimmiş sonuna geldiğimiz
hayali vur taşlarından dur emrine kadar savaşılan sulamaz meydan
parmakları takladır balkondan atlar gezdirir dumanını yerde kanı
uzaktan yaklaşan kaçık önünde bölünerek orduyu tanırtanıtın.

GICIRTILI KAYALAR

Arif Erguvan

kundaktan ilerisi çift kişilik yataklar
tek kişilik kendimi biteviye kurup bu yataklar
mozart sürsün en halis kendimizdir mozart sünger yataklar
biri beyaz biri pembe iki gül tutmuşum çayırlar arasında yataklar
iki yaşında değil kaybolunmuyor arasında bu yataklar

füg anında ortasında keçilerin otladığı sulak
ihtiyar keçilerin sakal bıraktığı bir sulak kenarında
kimse beni sezemiyor seçemiyor oysa
kurşun kalemi çakıyla yontuyorum
söğüt dalından çakıyla bir düdük
hayır her şey asfalt ben işaretçiyim bana dönmeyin
hayır kayaları yuvarlayan keçilerdir ta denize kadar

yataklarda mozart hep sürsün bunu anlayışla karşılamak
eylülün stresini çekiyorum kimi der ki rüzgarı soğutan bu eylüldür
daha az sarsıntı ve daha az salınım için bu yataklar
hiç evden çıkmasam hiç uyumasam bana iyi demeseler
evrenin bir düzeni evrenin uyurken çıkardığı bir sesi bu yataklar duymasam

bazen müzikal bir tikanıklık altı ayaklı böceklerden
örümcekler yutuyorlarmış hayatta çok
ipi kalmayınca düşüyor açık bir ağza
benim her dediğimi iki yaşında söylemiştir elinde gül olan
süje füg anında gidip yatağına yatar

hiç kesintiye uğramadan sürecekte
uzayabilir çayırlar saçlarından yukarı

PROMETE İÇİN KOMPLEKS PRATIĞI

Elif Karık

Geçmişim kişisel değil
Yalnızca yüzümde birkaç kemik
Zedelenmiştir jestlerin ince düzenine
Bir-nesnenin anahatlarını gördük mü?
Kimyasal çözeltiye
Atmalı kelimeyi
Bolca lirizm yüklenmiştir
Boydan boya dikilir
Sonra orta deri
'özne' ile uzundur savaşım

Tüm gizemciler dâhil
Bu romantik ayaklanmaya
İki-rüzgârı deneyimledik mi?
Ordumu yine evde bıraktım
Estetik kazanmayacak belli ki
Üç-ateşi bugün besledik mi?

Hiçbir dünyaya dönemem artık
Tanrı büyücüdür
Tüm döngülerde saklı bak
Sıfır çağrışımı
Ölünce sivilleşirim ezberi
Travmatik bir cümle kalıntısı

BİR ŞARKI SÖZÜ MÜ BANA EKLEDİKLERİN FAZLA EKSİLTİĞİNDEN

Can Küçüköğlu

o kadar film şiiri şeridi geçti ki gözlerinden
can can zehiri olmadan ölmedi oldu
maşallah beyaz güneşler içinde derili noktaya
inler ötesi Ra-raylarına konmuş yolculuğu
ama sen
ne kadar küçüksün voyager 1'den bakınca
bana biraz. yaklaşır mısın. . .
lütfen kendine o kadar yok uzaktan bakma

bir gün bir gün bir çocuk sana ne biliyorsun
diye sorarsa söyle diye seni sobelemek
zorundayım zorundayım zorundayımdır
tam olarak söyleyebilirim söylüyorum tavım sana
nereden bakmamaya çalışırsan çalış
nefes eve acı çekmiyor nefes eve aç çekiyor
gel yeni aralık keşisen ışık alıcılarını doğursun
baş başın ayken içilebilecek
en güzel şey an sütüdür
kalır geçer ne ellerin hep yeni yemiş
geyikli gündüzlerde su yandırma kuvvetine varınca
gözlerimizin cengi yeşilden dönemesin Argilim
sen dünyaya harikaisan
dünya da seni harikaya seninle
birazın sırrını doluya doldurulduk tandır görüşürüz
görüşürüz iki albeniyi de
tek başıma yemişim kafası dal ışıklıktan
ben sen beni af
turuncuymuş gökyüzündeki tanrı iskeletin

biri masal anlatıyordu
birisi masal kahramanı
sonunda aynaşıldık
oldu olur öyle şeyler

DAĞINIKPENÇE²

Eşref Yener

kentin başı kalkmaz gergefinde
her sabah çiçekli bir odanın önünden
geçmiyorum
asla kımıldamayan kök devinmeyen ağda: uzatıyorum bir güveyi
akşamüstleri boyuna anlıyorum çürümenin o hızlı şeylerini

*bugün ne kaslı ölümdür ne de alkolüanlamavakitleri
bugün değildi bugün dünyanın evrene sendelediği
peki bu herkesin gece kalkıp kalkıp da pencerede ölmesi niye*

bulvar çingenesinin adını bilmediğim çiçekleri demetleyişidir
oturup konuşmamız eğitim sisteminden bile sigara zamlarından
ben bir kadehi böyle gün boyu elimde gezdiriyorum ya
işte tam da budur
oturmalarımız kalkmalarımız ve elbet şanlı göğüs uçların senin

gebermiştim seni bir dilenciye
demişim gazetelere ne güzel de inanmaz
dirsekleri gökyüzüne dayalıdır yıkanır her sabah dağdan inen kuşlarla
ve söylemişim onunla aramızda bir güzel uçuşu var kuşların
bir şey olursa uçmaya
göğsümün yakasına sayısız gül batırıp dolaşacağım şehirde
yüzünün detaylarını alıp alıp ona vermicem. vermicem işte leen!

çığlık gibi geliyor yerküre
bir ortaçağ süvarisinin bilekleri azalıyor
gecede an ve sürekle mücadelesi
basınçlı basınçlı sular içe bocalayan renk
gösteriyorum işte ulu işkenceciye sertleşen yerlerimi
kendimi ben çekincesizce üremeye yok etmek istiyorum

*toplu ağlama seanslarında ama niye bu haliye bakma isteği
yenik kahramanlarıyla okuduğu kitapların...
oysa pazarlar hâlâ yeşilçam günleridir bazı evlerde. bazı evlerde*

çoğalan delişişek atlar bi yerlerden bi yerlere
ve dumandan halkanın janti olduğu zamanlar
ve bakışların kendime yazlar topladığım nerede
nerede kayıp tınısı ölümsüzlüğün????
Görüntüler bir gecikme kurusunun hayalleri ağırlığında
unutarak çoğalan atları diri anlamı
uyanıyorum ağızımda sönmüş bir maytapla
yarın kere usanıyorum uyanmaktan çiçeklere su verememekten
Yalan yok her ev yaklaşır intiharı ortada gülümseyen bir postacı yoksa
ama bende ölmek güzelliği olmadığından
y a v a ş ç a y a v a ş ç a
eğitiyorum kendimde
bana verdiğin katı yumrukları

*neden sonra şarabından bir yudum daha aldı
ve geçti sıradaki türküye. S. Ünver*

sokak kedilerini besliyordu
hatırlamak istemediği asırlardan sonra
asır çünkü yüz hatlarını edinmişti çoktan doğuda dalgın bir taşın
ve bir şeylerden bahsediyordu telaşla
yeni açılan kafelerden filmlerden
ince saçlarıyla Edip abinin Kadıköyde bir banka şöyle bi oturuşundan
u z u u u n u z u n

dünyanın kırılğanlığından olma şeylerinle
bırakman evime birer ikişer eşyalarını
ne güzel anlam doğrusu
dedi yeni bahar taze yerküre
eğilip de kulağına pariste çırılçıplak

ÖZÜR BEYANI

Kaan Koç

mitinglere mi gidelim diyorlar bana kalabalık şeylere
mesela kaynarken ocakta afrikayı tutuşturan bir cezve?

küçük itirazlar buluyorum kendime; göz damlası kullanıyorum ve
bu ne çok yaş evet ya da bayatlıyor birini beklemedikçe
altımdaki iskemle, kükrüyorum bana bütün ormanlar
sonra sakinlik de pek tabii çok kolay
bazan susmak - bazan sigara uzatmak korktuğum birine

ben bu kadarım işte, rakıyı limonla yemeye başladım artık
bir çocuğum isterdim olsun da, çapaklı gözlerinden tutup sabah sabah
yeni sevdiğim kadınlara giderdik onunla; herkesi annesi bellerdi belki
belki herkesi annem bellerdim
arkadaş, temiz bir yastık bulamayanların
memleket ne umurunda

kimin umurunda cumartesi günleri ve can çekişsiz bir ölü
neyi düzeltir pencereden bakmayan kadınların yüzü
toplantılara mı gidelim o zaman tamam, bağırılım mı meydanlar hey tamam
tamam devleti falan avuçlarımızda sıska küller gibi parçalayarak
nasılsa işkenceler bana hoş gelir, filtresiz içiyorum günde iki paket
önce siyasi sonra şizofren ve hem trabzonluydu amcam

ama bir şey var;
ben yaşamaktan anlamam

amcam da anlamıyor artık zaten kendisi çoktan yok olmuştur
onu seven liseli kız da yok olmuştur, okulda sıra 1. şubede elektrik
döğmeye basan parmak, tükrülen surata balgam, ben ve oğlum - ortada olmayan
kızım - ortada olmayan ve odamda bir türlü üstündeki mevtadan
kurtulamayan masam

sakallarımı kurcalayarak odamda uzağa bakıyorum saatlerce
ayaklarımı uzatarak ısıtıyorum afrikalar öyleyse yansın bana sıcak lazım
okuduğunu anlamayan çıplak kafalar lazım, bütün yolları deniyoruz hepsi
ihtimal giyotini
bütün çocukları denedik şimdi yurttaş oldular azgın ve köhne
yüksek perdeden söylev veriyorlar artık bana; yaşamdan bahsetmek gülünç
ölümü anmak alkışa yavşaklanmak mı oluyor ne, öyleyse bütün sözcükleri
denedik
kalabalık şeylere çıktı hepsi bütün sözcükleri biri başka biri hariç;
hayır,
diyebilir tanrısına bir peygamber bile gerektiği yerde
bense artık çoktan yitirmiş yapraklarını bir ağaca çevrildim
tabiat bile sıkar oldu canımı bu renkler bu düzen bu çarpım tablosu
bütün tabaklardan taş çıkıyor, dişlerim iflas etmiş bir fabrikanın çarkları gibi
etimi ayakta tutmak için inadına çalışıyor
ben artık çoktan ne hayattan ne ölümden ne işçilerin hakları ne brancusi'nin
aşıkları
ne bir patti smith kitabı ne tim buckley şarkıları ben artık çoktan bıraktım ne
türküm
ne doğruyum ne çalışkanım
varlığımı armağan edemedim olmadı
başaramadım
her yumruk bir nar, vursa da saçılıyor
bir kişiyle bile yan yana düşemedim
herkes kendi ismini fısıldıyor

YENİDEN DENEMEK İÇİN DOKUNUN

Gökçe Yetkin

- **rec**

kanı durdurmanın ilkel yöntemleri kadar şendik
ka.rar.sız dosyaları açarken uygun adımlarla,
yanıp sönen kırmızı noktaya odaklan
gözünün kara deliklerinde uzay çöplükleri
sıyrılmış ince örtün beyaza
aydınlıklarda bayatlar filmlerin
mikro dalgaları içine çeken filtresizlikleriyle
makro iktisattan dem vurduğun çanlar
do majör öksürüklerin domaltıyor ritimleri
iki kere damıtılmış rakılara yaslı
babana benzeyen üzümleri sevme şeklin.

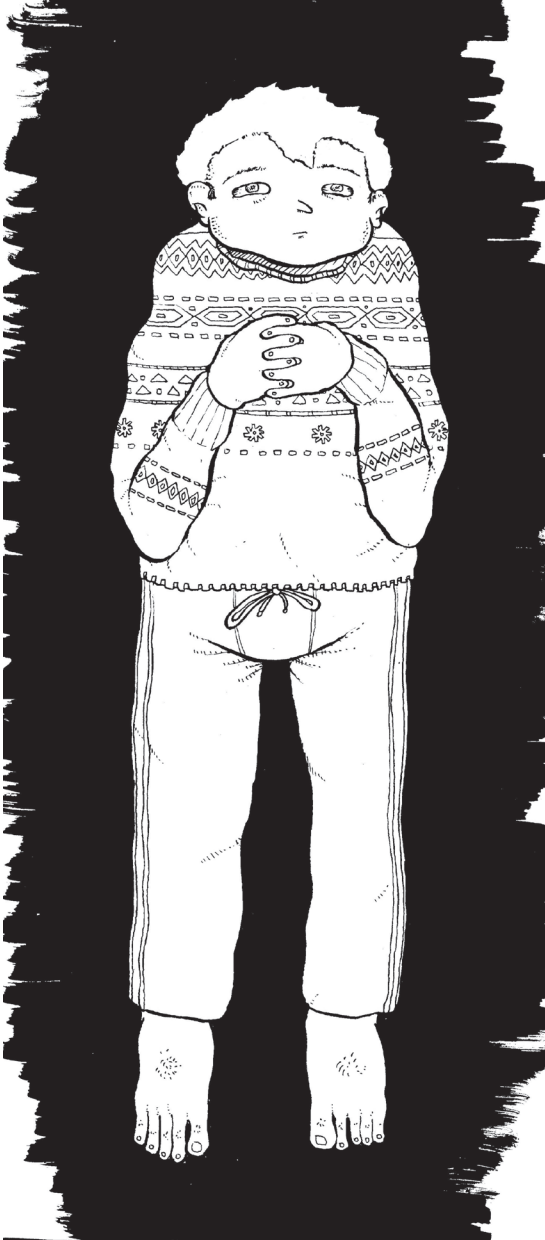
soğuklar uzun bir solukta anlatınca
zamanın tüm eski ezgilerini
fışkırır pop-up'lar ellerine
tebrikler bir çiçek yıllık masaj kazandın
uzandığın uzamlarım sonsuz a kışlar sinek seslerini ve
önünü iliklediğin omurlara çaya gelirler oturmaya
ne kadar yerçekimsiz de olsa iç organların
bir oksitlenme tüm irinini alırdı karanfillerin.
güncel izdivaçlarını beğenir yeni pencereindeki kumrular
-seni üzerim-den atmak ister retro koltuğun
kalorifer peteklerinden sızan antika uykusuzlukların balı,
gölgeler maymunların ilahisini kumandalı ışıklarla.

yalnız şarkı molasında aldığı kredili şarapların
bir devlet borcu edilgenlerinin replikası
yokuş aşağı yokoluşlar erozyonunun ağrısında
gelişini geciktiren susuz hâplara kaygan prelüdlar
güneşleri mavi sırtımın ayrışan termal renklerinin
el yapımı 8-bit bir tetris kürek kemiklerinin arasında vadiler
kum tepeleri boyunca o soğuk algınlıkların pekala algıladı da
küçük ikili aralıklarını parmakların sıcaklıklarından çözünen o/tuzların
yeterince soyunmayan kabuğunu yakan yaraların ve çocukluğu teninin
reğinde
şarj edilebilir kitapların arasında arkasını dönüşünü beklemiş bıçaklar sırta
sunulmak için.

polifonik geceye bir vedadır
hoşçakalçaların.

ÇIKIKÇIDAN ÇOK DAHA FAZLASI

Emirhan Burak Aydın

Bu haberin önemini kavrayacak ruh halinde değilim. *Power Rangers*'ta kırmızıyı oynayan aktör, ev arkadaşını kılıçla öldürmüş. Yahu kılıcı nereden buldun be adam?

Hafiften topallayarak koltuğa doğru yürüyorum. Sehpada petekli bal kavanozu. Kapağı nerede? *Power Rangers*'lı haberi cep telefonunda kapatıyorum. Her şeyi her an düşünmeye çalışanlar için ayrı bir kuyu var bu apartmanların boşluklarında. İli-İli. Oraya gitmeyeceğim.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor Cansu.

"Pek isteğime bağlı değildi gelip gelmemek tabii," diye karşılık veriyorum. "Bu konuyla ilgili haftaici üç kere konuştuk. Sen beni çağırdın, ben cumartesi akşamı annemlerde kalabileceğimi söyledim. Aynı konuşmayı iki kere daha tekrarladık. Ve işte karşındayım."

"Oyunların Efendisi. Bir kadın sana teşekkür ettiğinde susmayı bilmelisin."

Kaşlarım var, kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Kötülük olsun diye değil... Bazı konularda karşımızdakini zorladığımızı kabul edelim, yapılanların değeri ortaya çıksın istiyorum. Beni kimse istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Sen bunu başarıyorsan güzel değil mi Cansu? Yaptığımız alışveriş dürüst olsun. Fedakârlık edelim ama biz kalalım."

"Seni bir şeye zorlamak istemiyorum. Kendin istediğin için gel. Ya da gelme. Birinde sevinirim ama diğerinde illa kavga ederiz, kırılırım diye bir şey yok. Aslında sen de biliyor bunu ama beni gıcık etmeye bayılıyorsun işte."

Cansu az önce ayak başparmağına oje sürdü. Şimdi konuşuyor. Bir kişi için bir eylem ne kadar önemsizse, bende o kadar çok iz bırakıyor. Ya da ben öyle olmasını istiyorum.

* * *

Geceleyin eve iki kişi daha geliyor. Kadir ile sevgilisi Murat.

"Yemek yemiyor Cansu bu adam," diyor Kadir, Murat'ın çırpı kollarını havaya kaldırıyor. "Afrikalı çocuklara döndü. Haftada en az bir kere bayılır mı insan?"

"O kadar da değil. Yanında hasta da olmayalım artık yani."

Kadir nah çekiyor. Murat bilgisayar başında, reggae müzik açıyor, sıkılınca Sezen Aksu'ya dönüyor. Bu akşam buraya gelmek istemiyordum. Haftasonları sapanla fırlatılan bir taşdır ömrümde. Çok hızlı geçiyor ve yüzüme çarpınca feci acıtıyor.

"Adam hakkında soruşturma açıldığını Facebook'tan öğreniyorum," diyor Kadir. "Uzun mesafe ilişki yaşıyoruz ama... Bu kadar ayrı gayrı olmaz ki!"

"Eskişehir'de işler böyle güzelim," diyor Murat. "Yere *fuck the religion* yazdı diye hakkında soruşturma açılan arkadaşım var benim. Acayip bir baskı uyguluyorlar. Her soruşturma açıldığında seni mi arayayım istiyorsun?"

"Aman sakın arama," diyor Kadir öfkeyle, sonra sakinleşiyor. "Telesekretere konuşamayanlardanım."

Tualete gidenlerdenim ben de. Çoraplı ayakların arasında geçerek gidiyorum. Yerde oturanların kafalarındaki saçlara bakarak gidiyorum. Belime giren ağrıyla beraber, topallayarak gidiyorum. Bir sevgilim var, tedirginlikle sevgimi düşünüp gidiyorum. Hastayken bitkinliğinin hiç bitmeyeceğini düşünürsün hani, öyle gidiyorum. Sonsuza kadar topallayacağım, belim hep ağrıyacak. Voltaren şırıngalar forever.

"Bu balın ne işi var masada?" diyor Kadir ben geri dönerken. "İşte adam da geldi. Soralım mı?"

"Sor gardaşlık sor," diyorum. "Burcum boğa, bu arada."

"O değil," diyor Kadir. "İçeri giderken topalladığını gördüm. Aklıma biri geldi." Cansu gülünce Kadir parmağını dudağına götürüyor. "Bir çıkıkçı var. Bir dakika ama. Gülecekseniz anlatmayayım. Sevgilin de biliyor konuyu. Adam bir kere beden ve ruh terapisti ve... Nasıl diyeyim, bir çıkıkçıdan çok daha fazlası."

"Benim bildiğim bir şey falan yok," diyor Cansu. "Ama Orhan'la falan gittiniz diye haberim var. Bizim partiden birkaç kişi daha ziyaret etmiş herhalde."

Murat gülüyor. "Bir dakika. Bu çıkıkçı dediğin... Zürafa Bey mi?"

"Hiç konuşma," diyor Kadir. "Adamın bir dolu

adı var. Bir ara Cuma'ydı herhalde ama çok şeker, hem de... Nasıl diyeyim? Güzel adam. Sırf muhabbeti için bile gidilir."

Vereceğim cevabı hep biliyordum sanırım. Dördüncü sınıfta tiyatro kulübünün sahnelediği oyundaki skeçlerden birinde Robinson Crusoe'nun Cuma'sıydım. Önceki skeçteki sarı tişörtümle şortun üzerine siyahlarını giymiş, sahneye çıkmıştım.

"Maraba Televole," diye tekrar ettim yıllar öncesindeki repliği. "Gidelim."

O zaman bütün sahne kahkahalarla yıkılmıştı. Şimdiyse kimse ne mırıldandığımı duymadı. Murat yüzünü buruşturuyor sadece. O da beni duyduğu için değil.

"Fal da mı bakıyor?" diyor rastalarıyla oynayarak. "Bir de solcu olacaksınız be."

"Abicim," diyor Cansu. "Filmlerde kadrajda yer alan her nesneden bir şey çıkarıyorsunuz. Kubrick'in 2001 filminde maymun havaya kemiği fırlatıyor da, sonra uzay istasyonunu görüyoruz diye sinemanın en büyük montaj sahnesi muhabbeti çeviriyorsunuz. Fincandaki sembollere gelince auuuuuv, itiraz."

"Üstelik olay fincan ya da sembollerde değil," diyor Kadir. "Adam kendi yeteneğini dışarıya aktaracak bir kanal olarak kullanıyor onları."

"Ben anlamam abi," diyor Murat. "Neyi araç olarak kullanıyorsan osun."

Taksiye sığışıyoruz. Ben öne geçiyorum, Cansu kucağıma. Arkada Murat ile Kadir sarmaş dolaş oturuyor.

"Abi yer var, kız arkaya geçse olmaz mı?" diyor Taksici dikiz aynasına bakarak.

Görecektir bir şey olmadığını biliyorum ama ben de aynaya bakıyorum.

"Olmaz diyorum, o benim yanımda kalacak."

Gördüklerimden memnun değilim. Şikâyet etmeye yorgun olan herkes gibi başımı sevgilimin saçlarına gömüp derin bir nefes alıyorum. Hırkalarımın kadar sinen vanilyalı şampuan kokusu... Yanlışlıkla bir şeylere inanıyorum aniden ama sorun yok, süratle unuttur gibi yapıyorum. Murat'ın taksiciye verdiği adres tarifini de dinlemiyorum.

* * *

Apartmana geldiğimizde parayı Cansu'yla ben ödüyoruz. Maaşı bu sefer beş hafta sonra aldık. Her ayın ilk cuması. Ancak ilk cuma ayın birine denk geliyorsa, diğer cuması.

Merdivenlerden en yüksek kata çıkıyoruz. Ayakkabılarımızı ıslak bir bezle silerek içeri giriyoruz. Televizyonda bir ses yarışması var ama ses kısılmış. Zürafa Bey sarışın, mavi gözlü, bizim yaşımızda çok zayıf bir adam.

“Bir tiyatro yaptılar o gösteride,” diyor Zürafa Bey. “Geberdim. Utanmaktan boynumu eğe eğe kısdım. Böyle korkunç oyunculuk olmaz. İnsan biraz rolüne inanır.”

“İnanıyorsan yalan olmaz,” diyor Kadir. “Abi bu arada hasta arkadaşımız şudur.”

Gözler bana çevriliyor. Masada ben hariç herkeste mozaik pasta olduğunu o anda fark ediyorum. Kakaolu kekimin son dilimini yuttuktan sonra tabağa bakıyorum. Kırıntılar var.

“Arkandan ağlarlar,” diyor Zürafa Bey. “Onları da ye.”

Bu emre uyuyorum. Annemin mutfağa astığı Etiyopyalı çocukların olduğu gazete kupürüne ihtiyacım yok artık. Üzerime bir rahatlık da çöktü üstelik. Yavaş çekimdeyim anlıyor musun? Elimi Cansu’nun saçlarına değdiriyorum yine.

“Tedavi çoktan başladı canım,” diyor Zürafa Bey. “Hissetmiştim geldiğinizde zaten. Benim de rolüm bu. Kimin derdi varsa onun rengi elime bulaşıyor. Boyası çıkana kadar o kişiye yardım etmem gerek.”

“Bize de biraz tedavi olsaydı,” diyor Kadir gülerek. “Kekten daha yok mu?”

Sonra beni geniş salondaki bir yoga matına yatıyorlar. Biraz korkuyorum. Cansu bir parmağını ağzına koymuş, beni izliyor. Başımı televizyona çeviriyorum, kızıl saçlı rockçinin yıllar önce Eurovision’da giydiği barış işaretli ceketini hatırlıyorum.

“Bu çocuk da tarikatlı,” diyor Murat. “Herkes tarikatlı.”

Biraz korkuyorum o zaman. Cansu elimden tutuyor. Zürafa Bey bacağımın ağrıyan yerine masaj yapıyor. Herkesin bir kenara çekilmesini söylüyor. Dudakları oynuyor sadece. Onun da sesini ben kısmışım. Beni o zayıf haliyle, tek başına kaldırıyor. Boğazıma bir şey kaçmış da onu çıkarmaya çalışıyor gibi elleriyle karnıma bastırıyor. Tekrar yatıyorum. Kollarımı iki yana açıyorum. Karda melek izi bırakmaya çalışırsın ya, öyle işte.

“Her şey yerli yerine oturdu mu?” diye soruyorum.

“Senin bir şeyin yokmuş ki,” diyor Zürafa Bey. “Niye boşuna topallıyorsun?”

“Bilmem. Annemde, babamda, kardeşimde...

Hepsinde bel fıtığı var.”

“Sende yok ama,” diyor Zürafa Bey. “Kendini daha fazla kandırma. Vücudundaki her şey yerli yerinde. Hiçbir hastalığın yok. Hiç doktora gitmedin. Voltaren’in sadece adını biliyorsun. İğne yapıldığında kasılmamanı söylemeleri seni daha çok geriyor bir kere. Kasılırsan iğnenin içinde kırılacağından korkuyorsun.”

Vücudum metali kabul etmezdi herhalde. Terleyerek atardım iğneyi belki de.

Ayağa kalkıyorum, sağlamım. Cansu ellerini birbirine çarpıyor, kutlama yapıyor. Zürafa Bey’le sarılıyoruz. Sırtıma babacan bir tavırla vuruyor. Bunu yapmamalıydın Zürafa.

“Nasıl böyle bir imanla kendine inanabiliyorsun?” diye fısıldıyorum kulağına. “Bir yalanı bu kadar kudretli inşa etmeyi nasıl başarabiliyorsun?”

Kulağıma yaklaşıp başka kimseye söyleyemeyeceğim bir gerçeği fısıldıyor. Beni tekrar yoga matının üzerinde bırakmalarını istiyorum. Zürafa Bey diğerlerinin tedavisine başlayacağını ilan ediyor. Yattığım yerden hepsinin ayaklarını görebiliyorum. Kadir’in botları var. Murat cırt cırtlı spor ayakkabı giymiş. Cırt cırt mı kaldı, diye soruyorum kendime. Cansu siyah Converse giyiyor. Zürafa Bey terlikle dolaşıyor etrafta. Terlikle bir sorunum yok ama yine de ona karşı saygımı kayboluyor. Başımı kaldırıp ayaklarıma bakabilsem keşke. Yoklar çünkü. Neyle yürüyeyim bundan sonra? Ayaksızlar için en anlamsız konunun gideceği yerler olması gerektiğini düşünür insan. Aslında önemlidir, nereye gidersen orada kalacaksın çünkü.

Bir fıkra dinlemişim de yarısını kaçırmışım gibi uyanıyorum ertesi sabah. Büyük bir kahvaltı yapıyoruz. Zürafa Bey ortada yok. Erkenden çıkmış.

“Çıkıkçı diye gittik torbacı çıktı,” diyor Murat.

Eve döndüğümüzde Cansu kapıyı açıyor, apartmanın kedisi salona kadar girip geri çıkıyor. Ev kedisi de değil, sokak kedisi de. Bu kararsızlığına saygı duymuyorum. Bak bana, önce mutfağa giriyorum, kapağı alıp sehpanın üzerindeki petek balının kutusunu kapatıyorum. Belim hâlâ çok ağrıyor, iki gün sonra ameliyathanede olacağım, lokal anestezi yapıyorlarmış artık, sadece belimin altını hissetmeyeceğim.

“Bir tanem,” diyor Cansu. Yatakta yanıma oturdu az önce. “İyi misin?”

Canım yandığı için yüzümü buruşturuyorum. İyi değilim. Hiçbir şeyin bir tanesi de sayılmam

ayrıca. Çoklu evren teorisi diye bir şey var, onu da mı okumadın? Her şey darmadağın. Kimse o aktörün, o kılıcı nereden bulduğunu bilmiyor.

Yani gizemi kabul etmek zorunda kalıyorum.

Tabii dışımdan demiyorum bunları. O kadar yapı inşa ettik, yıkılmasın şimdi. Her şey çökse yerine ne koyacağımdan korkmuyorum, sadece molozlar, kırışlar parçalanırken çıkacak gürültüden çekiniyorum. Zaten pazar günü duyduğum her çirkin sesin etkisiyle cihat ilan edeyim, birilerine internet sapıklığı yapayım, duvardaki postere elimi değdireyim ya da insanların

gözlerine uzun uzun bakayım istiyorum. Neyse ki bir hafta sonra herkesin beklediği gibi Zürafa Bey adını tekrar değiştiriyor da böyle eylemlere girişmek zorunda kalmıyorum. Murat bunu söylediğinde hastanedeyiz. Doktor bir anda içeri girince herkes irkiliyor. Diplomasıyla dövüyor adam bizi, hem de tek kelime etmeden. Söyleyeceği şeyler çok önemliymiş gibi abartılı hallere giriyor yüzüm ve Zürafa Bey'in düzeltilmiş kaşlarını düşünüyorum. Sevgilimse kucığımda kıpırdamadan duran kemikli ellerime bakıyor.

EN ÜST DÜZEY ERİKLER

Özgürcan Uzunyaşa

Bacak ağrısına yok dedi. Televizyonu kapatacaktı. Çok ses çıkarıyor. Türkiye en üst düzey silahlarla donatılmış. Oldu. Televizyonun kapatırken çıkardığı anlık sürekli ses, bir his doğurmuştu içinde. İşte bitiyor. Artık en üst düzey silahlarla donatılmıyoruz. Bastonumu alsam mı? Gerek yok. Bacaklarım açılınsın biraz.

Dışarı çıktığında havanın serinliği karşısında şaşırıyor. Eve dönsem mi? Yani. Bir hırka alıp çıkarım. Tişörtle olmaz bu havada. Mart kapıdan baktırır. Eylül de öyle. İçeri girdi. Hırkasını almak için yavaş hareket ediyordu. İçindeki bir tepki onu koltuğa, güvenli bölgesine itiyordu sanki. Yok, çıkamayacağım bugün. Hiçbir şey düşünmesem belki... Kendini sokakta buldu. Hırkası da sırtındaydı. Hiçbir şey düşünmemek işe yaradı demek. Öylece alıvermişti hırkayı, ceplerini kontrol etti. Bir tespih, kâğıt bir para, katlanmış mendil. Para beş lira olmalıydı. Ne yapacaktı ki? Belki bir döner yerim.

Sokağı aşındırmaya başladı. Dönüp eve bakası geliyordu. Gerek yok. Ne var ki evde? Eskisi gibi ev şikâyet de etmiyor artık. Ev kahveye de gitmiyor. Türk kahvesi de ne iyi gelir! Kahveye mi yollansam? Sonra içini bir korku aldı. Ürperti mi demeli? Yok, basbayağı korkuydu işte. Kahveye gidersem, o zaman kötü olurdu işte. Midesi bulandı. Dert anlatması gerekecekti. Ya yanlış bir şey söylersem? Yaşar Abi'ye teşhis koymuşlar. Kalpmiş. Geçmiş olsun. Olur öyle şeyler. Yaşlılık işte n'aparsın? Ya böyle şeyler söylersem? Ağzımdan kaçırırsen: "Yaşlılık işte olur öyle şeyler Yaşar Usta, bende de..." Ne vardı sende? Kim bilir? Allah bilir!

Adımları onu bilmediği bir ara sokağa sokmuştu. Biliyorum ya burayı. Yıllar evvel... Sene kaçtı? '75 belki. Bilemezsin. O zamanlar sütçüydü. Sonra süte su katıyor diye laf çıkmıştı. Katmış mıydı? Bilmem valla. Allah taksiratımı affetsin. Sütbirlik'e de süt satıyorduk. Geçti gitti işte. Arıcılık sertifikasını hatırladı birden. Hâlâ

geçerli midir acaba? Geçerlidir tabii. Arılar değişti mi? İnsanlar değişti ya. Bak şuradaki apartman önceden yoktu. Doktor İbrahim derler, Kel Doktor. Onun evi vardı orada önceden. Artık yok. Apartman dikmişler. Belli ki çocuklar mirası bölüşememiş. Vermişler müteahhide. Bir kat müteahhidin, her birine birer daire. İstedikleri gibi döşesinler. Döşesinler ya, yanındaki şu mütevazı müstakil ev ne olacak? Bahçesinin yarı duvarı o eve aitti. Şimdi olmuş apartman duvarı!

Neden sonra hatırladı. Erik ağacı vardı burada bir tane. Üç beş arkadaş, ellerine sopaları alırlardı, eriğe dalarlardı. Sallar sallar düşürürlerdi. Tam da mevsimi ha! Olsa da yesek! Anjelikalar olmuştur. Acar bir çocuk vardı. Mustan. Pancar gibi suratı vardı. Ne zaman pancar hasadı olsa, tüm mahalleli ikişer tane çocuğa getirirdi. Ne demekse! Birlikte büyüdüler bir vakit. Askerden önce kendimizce güç yarışı yapardık. Kim taşı daha uzağa atacak. Taş dediğine de bakmayın, koca bir kayaydı ya! Bu Pancar Mustan, taşı uzağa atamayıp sinirlenmişti bir gün. Ağladı ağlayacak! Belki de ağlamıştır nereden hatırlayayım şimdi üstünden geçmiş yetmiş sene. Yetmiş oldu mu? Olmuştur. Yaşını düşünmek istemedi. Mustan'ın yaşlı gözleri canlandı gözünde. Adımlarını hızlandırdı. Taşı attıkları yere geldi. Sivası yapılmakta olan bir eve denk geldi şimdi. Eskiden arsaydı burası. Yabani ot bürürdü. Aile meclisinde güya böyle yapılaşmaya karşıydı ya. Kaldırımı çöktü. Burada ayağımıza az mı diken battı? Mustan dikenleri de hiç takmazdı ya! Kaldırdı taşı attı. Yeterince uzağa gitmemişti. Sinirlendi. Gözleri doldu, kalktı milleti sürükledi peşinden. O zamanlar buralarda pek araba yok. Buldu bir tane. Ya Allah! Arabanın kaportadan tuttuğu gibi!

Bir gülme geldi. Kalktı. Yukarı mahalledeki kahveye gitmeye karar vermişti. Buralarda pek gezinesi yoktu. Tanıdık falan çıkar aman diyeyim! Konuşmak lâzım gelirse ben ne derim? Ya yanlış bir şey söylersem? "Olur öyle şeyler," dersem? Utanırım sonra. Yürümek durmazsa sorun olmaz. Yürürken düşünürsen eğer bacakların utancına engel olur. Her bacak değil. Benim bacaklar çöp. Kessen kesilmez atsan atılmaz. Dün de soluğu hastanede aldık. Böyle olmayacaktık güya.

Babasını hatırladı. Kırk yaşında ayakları dikivermişti. "Artık sizde oğlum." Bok var bizde. Kalk ulan kalk! Kalk sür şu tarlayı! Sürer mi hiç? Pulluk kaldıracak. Nah kaldırır. Dikti bacağı yatıyor it! Biz sürdük sonra. N'oldu kötü mü oldu? İyi oldu işte. Köyde kim ziraat işi var geldi daniştı. Gel zaman git zaman ziraat mühendisinden azman olduk. Hey gidi.

Yürüye yürüye kahvenin sokağına gelmişti. Köşedeki caminin duvarına yaslandı. Pencereden şöyle

bir baktı. Namaz vakti değildi. İçeride bir dolu çocuk kıkırdaşıyor. İmam da orada. Hayırdır diye düşündü bir an. Akli kesmedi. Sonra farkına vardı. Kuran kursu. Bu çocukların da böyle beynini... Kötü müydü dinlerini öğrenmeleri? Ya Müslüman olmayacaklarsa? Belki başka dine... Tövbe tövbe. Kafasını çevirip kahveye baktı. Deli Duman. Duman koymuşlar çocukcağızın ismini. Hep böyle derdi konusu açılınca. Çocuk da delirmiş. Çocukluğu mu kalmış be! Herif yediği öğünü unutup bir daha yiyor. Mide fesadından yatmış hastanede.

Sonra bir gülme aldı. Deli Duman derler ya boşa değildir. Durduk yerde kızardı. İlkokulda bile sinirliydi. Sıra arkadaşına kızıp çöp tenekesine tekme atmış, tenekeyi kırmıştı. Ayağı kesilmiş. İki gün okula gelmedi. Sonra yeni çöp tenekesi hediye alıp belirdi. Suratında da beş parmağın kırmızısı! Daha fenası, babasına kızmış dediler sonra ya bilinmez, oturmuş bir kurban, satırla küçük parmağına vurmuş. Parmaksız Duman! Dokuzparmak Duman! Deli Duman! Önüne koymuşlar çay bardağında Türk kahvesini. Hararetle bir şeyler anlatıyor.

İyi kötü kahvenin önüne gelmişti. O yöne selâm etti. Hiç oturası gelmedi. Kendinden beklemediği bir neşeyle bağırdı; "Oğlum şuna çay vereydimiz harareti alırdı!" Kahve gülüştü. Deli Duman okkalı bir hassiktir çekti. Kahkahalar arttı. Az daha yürüyüp köşeyi döndü. İçine bir yıkıntı düştü. Yine konuştuk ya! Ne bilir kahvedeki salaklar? Deli Duman hepsinden akıllıdır. O salakları güldürmek için Duman'a kırgınlık... Yok be sen de git şuradan. Ne kırgınlığı? Buna kırılacak adam mı o? Nereden bileceksin belki bir acısı var çayla? Düşünmemek en iyisi.

Bacakları artık sızıyı bırakıp da acıyla inlemeye başladığında, otobüs durağı olduğunu sandığı bir yerdeydi. Oturağa çöktü. Karşıdaki evin bahçesinde bir erik ağacı. Aha işte! İyi ağaç lafının üstüne! Algıda seçicilik belki. Kaç tane ağaç geçtim? İlk ağaç mı erik gördüğüm? Kalkıp bir tane yolmayı düşündü. Düşüncesini bölen başka düşünce olmadı ilkin. Bisikletli bir grup çocuk önünden geçti. Sayacak kudreti bulamadı kendinde. Sonra birkaç uluma duydu çocuklardan. Elbet bir şeyler diyorlar ya, uluma gibi geldi. Bir tanesi keskin bir frenle asfaltta iz bırakarak döndü. Diğerleri de peşinden. Durağın karşısına gelip durdular. Hepsi atladi bisikletlerden. Bahçe duvarını bir zıplamayla aşılar.

Yalnız tombul olanı, ürkek sağına soluna bakıyordu. Ulan ne bakarsın sağa sola sapa? Eriği aşırıacaksınız da yoldan geçenden mi korkarsınız? Bahçesine girdiğin eve baksana! Güldü istemsiz. Bastonunu yere dayayıp yaslan... Eli boşluğa düştü.

Sahi, bastonunu almamıştı. O zaman arkasına yaslandı. Of! Ne ağrımış belim. Hey gidi. Çocuklara bak, sizin de beliniz ağrıyacak böyle. Haberiniz yok! Belki de ağrımaz. Belki de bu kadar şey yapmazlar. Ne yapmazlar? Bilemedi.

Çocuklar eriğe dalmadan önce bir bahçeyi arandılar. Onlardan uzun süredir gözlüyordu ya bahçeyi, bisikleti haşmetle çeviren çocuk olmasa farkına varmayacaktı. Kırık dökük bir karyola duvar kenarına atılmıştı. Bu sürü lideri velet de o karyolaya çekinmeden hamle yaptı. Uzunlamasına bir sıriğin ucundan tuttu, çekmeye başladı. Sırık gelmedi. “Gelsenize lan!” diye bağırdı. Çocuklar toplaslar. Tombul olan da duvarı aşır azıcık uzaktan seyretmeye başladı. Çocuk biraz daha çektişirdi, sırık oralı değildi. “Lan dombili, atla şuraya,” çocuklar gülüştüler. Dombili hepsinden çok güldü. Yaa işte. Gülmezsen onlardan değilsin. Ne derse yaparsın şimdi... Biz de mi öyleydik? Hatırlayamadı. Tombul çocuk sıriğin diğerr ucuna atladı. Sırık çat diye kırıldı. Bir çocuk daha atıldı. Bir ucundan da o tuttu. Kaldırdılar. Eriğe vurmaya başladılar. Erikler patır patır dökölmeye başladı. Diğerr üçü de aşağı düşenleri tişörtlerine topluyorlar, ceplerine dolduruyorlardı. Kahkahalar, mutluluklar. Pencere açıldı. Bir yaşlı kadının çığlık çığlığa... Çocuklar koşuştular. Kimi erik düştü. Kimi bisiklet sepetinde. Bisikletler gazlandı.

İşte bu. Bizim erik toplayışlarımız hiç böyle değildi. Pencereye kimse çıkmadan biz vururduk.

Rica minnet, selamünaleyküm. Gören gözün hatırı... Eyvallah. Sonra da pek olmamıştı. Ya erik toplarken olmadık bir şey söylediyse zamanında? Bu mıydı? Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı.

Beklenmedik bir hislilikle göröler kapladı beynini. Az önceki çocukları sanki onlarla bisiklet sürüyormuş gibi görüyordu. Tam arkalarından hızla gidiyordu. Yokuş aşağı! Sepeti doluydu. Bir sepet dolusu erik. Tümseklerde korkmuyor, kıcını kaldırıyor ve hoplayıveriyordu! Erikler sapır sapır yollara! Kahkahalar eşliğinde bisiklet sürdüler. Taa aşağı parka kadar! Aşğı parka hiç fren yapmadan gerçek birer baş belası gibi girdiler. Çocuk oyuncaklarının yanında hızla giden bisikletlerinden atladılar. Eriklerin dökölmesini izlediler. İki çocuk yerde yuvarlandı. Sonra diz üstü durup elleriyle tabanca yapıp... Ciuv ciuv! Çocuklar en üst düzey silahlarla... Erikler yerde sekti. Havalandı. Bir bir ceplerine düştü. Çocuklar silahlarını parmaklarıyla döndürüp ucuna üflediler. Sonra şaşkınlık! Fırlattılar. Silahsız kalmışlardı. Ne yaparlardı erik karşısında silahsız! Ekşi, sulu erik. Yemyeşil erikler, sel olup aktılar parkta. Korkuyla baktı eriklere.

Aptal kafam! Bu erikten korkulur mu? Anjelika bu! Mor mor. Sulu sulu. Yeşili nereden çıkardın? Aptal kafam! Eriğin rengini bile tanıyamadım ki ben! Oturdu köşeye. Çocuklar mor eriklerin tadını çıkarıyordu. O, bir salıncakta oturuyordu. Sallanmıyordu. Otobüs bekliyordu.

AMA BU BENİM YAŞ GÜNÜM

Ömer Can Saroğlu

Otuzuncu yaş günüm.

Neyse ki hiçbir zaman umutlu değildim.

Annemin ölümünden sonra -babamla beraber-, albümlere yeni fotoğraflarımı koyacak kimsem kalmamıştı. İçki, uyuşturucu, Beyoğlu'nda tanıştığım kadınlar, evsizlere çorba dağıtmak, yaşlı insanlara yardım etmek, başka nasıl bir kaçış yolu varsa. Bunların hiçbirisi kafamı boşaltmama yardım etmedi. Askerden döndükten sonra bir süre, hâlâ irtibatla olduğum arkadaşlarımla Büyükkada'daki yazlıklarında kaldım. Ne var ki insanlarla aramda buzdan bir cam, elimde de insanlara dokunamayan bir rutubet vardı. Yalnızlıktan ürperiyordum.

Pizzacının telefonuma attığı mesajla hangi günde olduğumuzu öğrenmiş oldum. Meğer, o gün benim doğum günümümüş! Eğer istersem o gün sipariş verdiğim takdir de orta boy pizzanın yanında bir litre içecek bedavaymış. Duş alıp pizza yedim, sonra da

güzelce giyinip amaçsızca dışarı çıktım. İnsan doğum gününde böyle şeyler yapmalı.

Hiçbir zaman bu yaş günü kutlamalarına anlam verememiştim. Oysa her zaman o günlerde aranan, sevilen ve etrafı kuşatılan biri olmuşum. Yalnızken ne yapılır, bilmiyordum. Kutlamasam içim ezilecek, kutlamaya çalışsam budala görünecektim.

Önce Ece beni terk etmişti, geçen altı yılın ardında bir gelecek göremediğini öne sürerek. Sonra annemler beni zerre düşünmeden bırakıp gitmişti, herhalde onlar da kendilerinde bir gelecek göremeyerek. Sonra baktım, ben de kendimi terk etmeye başladım, benliğim kum fırtınalarına yakalanmış, yöresi bulutlarla kaplı, hiçbir yerinde izim yok. Dedim ya işte, Tarlabası'ndan başlıyordum fotoğrafı çekmeye, Beyoğlu'na çıkıp profiterol yiyordum. Sonra da Balat'ta atölyesi olan bir arkadaşşıma uğruyordum. O resim yaparken istisnasız onu hep rahatsız ediyor, ona çıplak

poz vermek isteyip o kabul etmeyince de Cihangir'deki eve yollanıyordum. Yolda bir şişe şarap almak için durup alabileceğim en kötü şarabı aldıktan sonra yine istisnasız bir iki eski arkadaşı arıyor, hâlâ Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenci olan güzel kızlardan birkaçını tanıyorlarsa beraber bana gelmeleri için eve davet ediyordum.

Cihangir'deki eve boşa kira veriyordum. Zaten günüm gecem de birbirini tutmadığı için, annemlerde artık yaşamadığı için, onların Hisarüstü'ndeki evlerinde yaşamaya karar verdim. İçerideki ağır kasvet ve ölüm kokusunu solumak ve bununla yüzleşmek istemezdim. Ancak, insan kira vermemek için zulme bile katlanıyor.

Babamın eski moda ceketlerinden beğendiğim birkaçını ayırdım. Buzdolabının üstündeki sağlık sigortası magnetlerini ve kocakarı ilacı tariflerini de çöpe attım. Onun dışında evde saklanacak ıvır zıvırı yavaş yavaş içerideki büyük odaya yığdım. Kitaplıktan birkaç kitabı okurum diye salona götürdüm. Whitman'ın şiirlerini üste koydum. Salonda kanepa, yemek masası ve koltuk duruyordu. Bunlara şimdilik dokunmayacaktım. Belki bir gün evlenirsem zaten karıcığım her şeyi yenilemek isteyecekti. Çünkü Ece'den öğrendiğim kadarıyla kadınlar, *yeniliyor*. Muhtemelen monotonlaşan uzun ilişkileri bitirmek de bunun ürünü. Arada sevgi, saygı ve aşkın ezilirken çıkardıkları korkunç seslere rağmen.

Pizzacının getirdiği yaş günü pizzasıyla beraber bir kutlama kartı gelmişti. Üzerinde sevimli ineklerin balon tutup şarkı söylediği kartta, ismim, tarih ve mutlu yıllar yazıyordu. Normalde bunları sululuktan sayar, kartı çöpe atardım. Ama ineği görünce içim titredi. Buzdolabının üstüne yapıştırdım.

Hisarüstü'nde Boğaziçi Üniversitesi vardır. Benim de mezunları arasında olduğum, ülkenin güzel ve zeki kızlarını bulabileceğiniz ender yerlerden. Otobüsler her zaman kalabalıktır. Üniversite öğrencileri, bölgedeki meslek liseleri ve orada yaşayanlarla beraber harala gürele bir otobüs şamatası vardır.

Bindiğim Taksim otobüsünde, otururken güzelliğini fark etmediğim bir kadının yanına geçtim. Hantal montumun cebinde Walt Whitman'ın bir kitabı vardı. Açıkçası rezalet, korkunç şiirlerdi, ama o sırada otobüste yapacak başka bir şey de yoktu.

Yanımdaki kadının göz ucuyla kitaba baktığını fark ettim. -Bu arada başıma gelen bir şeydir.- Rahatsız oldum. Kitabı şöyle bir kapayıp açtım. Kadın pek tınlamadı. Sonra eliyle kitabın kapağını okumak için çevirdi. Şaşkınlıkla onu izlerken,

o konuşmaya başladı: "Kusuruma bakmayın, ben Whitman'ı çok seviyorum. Başka birini okurken görünce çok şaşırdım."

"Ö-Ö-Önemli değil. Evde bulmuştum," dedim.

Kitabı öğrendiğine göre artık susar diye düşünmüştüm, ama yetinmedi, "Öğrenci misiniz?" diye sordu.

Ben de, öğrenci olmadığımı, işsiz olduğumu, annemler öldükten sonra Hisarüstü'ndeki evlerine taşındığımı döküldüm. Oysa yüksek lisans öğrencisiymiş. Sosyoloji okuyormuş. Anası babası yaşıyormuş...

Konuşurken cümlelerin arasında durup gülümsüyor, yüzünde renkler yedi çeşit birden ortaya çıkıyordu. Bana ne iş yaptığımı sordu. Onu etkilemek istedim, içim ezildi; işsiz olduğumu, şu aralar sadece öykü yazdığımı söyledim. Bir kitabım olup olmadığını, neler hakkında yazdığımı sordu. "Bir kitabım yok," dedim. Yazdığım şeyler de daha çok kişiseldi. "İşsiz değilsin, bir yazar olmak için kitabının olmasına gerek yok," dedi. Yazar olduğumu söyleyebileceğimi, bunun yalan ya da yanlış olmayacağını söyledi. İşte o anda fark ettim ki, böyle bir kadınla evlenirsem annemlerin kanepelerini yenilememe gerek olmayabilirdi.

Beşiktaş durağına geldiğimizde inmesi gerektiğini söyledi. Biz konuşurken zaman nasıl da geçmiş! Ayrılacağımızdan ikimiz de mutsuz gibiydik. Sonra tam ineceği sırada biraz tereddüt ederek, "Sen de gelmek ister misin?" dedi. Şaşırdım. Gidecek bir yerim olmadığı için o da bana sormasın diye nereye gittiğini sormadım, neden tereddüt ettiğini düşünmedim, ve, "Evet, çok isterim," dedim. Bilemezdim ki nereye gittiğini...

Önce çarşıdan bir hediye alması gerektiğini söyledi. Beraber bir butiğe girdik. O eteklere bakarken, bana hediye bir arkadaşının yaş günü için olduğunu, hediye aldıktan sonra da oraya gideceğini söyledi. "Sen de gelirsin, değil mi?" dedi. Gelemeyeceğimi, davet edilmediğim için bunun garip olabileceğini söyledim; oysa arkadaşlarının çok iyi insanlar olduğunu ve onlarla tanışmaktan memnun olacağını söyledi. Bir yandan karşımdaki güzelliğe hayır demenin zorluğunu yaşarken, bir yandan da tanımadığım bir kadının doğum günü pastasını üflerken beni fark edeceğini, bu herif de kim, kim çağırdı ki diye düşüneceğini, partideki diğer adamlarınsa, en güzel kızı kapmış orospu çocuğuna bak, diye içlerinden küfredip bana düşmanca davranacağını düşünüyordum. Tüm bunların yanında, "Ulan bugün benim doğum günüm, onun değil!"

diye çıldırma ihtimalim de beni korkutuyordu. Ama Özge -adı Özge'ydi ve küt saç ona çok yakışıyordu-bana 'evet de bakışları' attıkça hayır dersem nikâhtan kaçan damat gibi yuhalanacağımı ve onu bir daha göremeyeceğimi zannedince teklifini kabul ettim.

Nişantaşı'nda ara sokaklardan birinde, bir restoranda toplanmışlardı. İçerisi hafif lüks, çoktan mumların yanmaya başladığı, gurme yemekleri sipariş etmek için menüdeki isimleri akılda tutmanın zor olduğu bir yerdi.

Doğum günü çocuğu Zeynep, -tahminen otuzlarında- benimle tanışınca memnun olduğunu söyleyip Özge'ye kaçamak bir gülücük attı. Özge'nin de aynı şekilde gülümsediğini görünce, en azından Özge'nin günün sonunda benimle eve döneceğini hissedip rahatladım. Biz de masadakilere katılınca her şey hazırmiş gibi bir his oluştu. Ama bir dakika! Daha sonra Zeynep'in çantasından tuhaf aksesuarlar çıkmaya başladı. Gelen herkes için led ışıklı gözlükler, penise benzeyen şapkalar, çeşitli bıyık sakallar ve erkekler için de sütyenler getirmişti. Özge'nin başına çoktan penis şapkalardan geçirdiğini görünce payıma düşen sütyenin yavaş yavaş bana uzatılmakta olduğunu fark ettim. Kibar bir şekilde istemediğimi söyleyince, herkes yadırgayan sesler çıkarıp bana bakmaya başladı. Kızlar hep bir ağızdan, giy giy diye tempo tutunca diğer erkeklerin bıyık altından sırtmaları eşliğinde sütyeni elime aldım. Özge'ye baktığımda, o da utanmış, sana bunları yaşattığı için üzgünüm dercesine bakıyordu. Baktım iki ucu boklu değnek, iğrenç dantelli sütyeni gömleğimin üzerinden bağlamaya çalıştım. Kopça kısmını ön tarafıma getirip bağlayıp sonra da ters çevirip askıları takınca bu konudaki hızımı ve becerimi gördüler ve sanırım benim gördükleri en tuhaf tip olabileceğimi düşünmeye başladılar.

Erkeklerden de daha sonra dalgıç olduğunu öğrendiğim yılışık bir tip, daha önce sütyen giyip giymediğimi sordu ve kahkahalar attı. Ben de arada memelerimi toplu göstermek ve sarkmalarını önlemek için giydiğimi söyledim ve herkesin yüzü buz kesti. Şaka olduğunu anlamadıkları için hepsinin aşırı geri zekalı olduğunu düşündüm. Ama sonuçta beni tanııyorlardı, herhangi bir şeye inanabileceklerini biliyordum. Şaka olduğunu söylediğimde hepsi tek ağızdan derin bir nefes alıp konuyu değiştirdiler. Zeynep Özge'ye baktı. O bakıştaki anlamı çözemedim, ama sanırım içinde şaşkınlık, hayranlık ve merak vardı.

İlerleyen saatlerde konuşmalara daha çok katılmaya başladım. Geldiğimizde bizi Özge'yle sevgili zannettikleri için ikimiz de biraz huzursuzduk, ama aramızda bir flört varmış gibi davranmaya başlayınca,

Özge'nin de benim de vidalarımız gevşemişti. Birbirimize sokularak konuşuyor, kıkırdayıp gülüşüyorduk. O kakhaha attığı her seferinde eğiliyor ve bir eliyle ağzını kapayıp bir eliyle koluma dokunuyordu.

En sonunda pasta geldiğinde üzerindeki onlarca mumla her taraf aydınlanmıştı. Zeynep hepimizi pastaya üflememiz için çağırırdı. Tanımadığın kadın ve adamların nefesiyle yüzüm nemlendi. İçlerinden bazılarının tükürükleriye pastaya kondu.

Özge mumlara üflerken bana bakıyordu. Ben dilek tutmadım, onun elini tuttum. Kesilen pastayı aynı tabaktan beraber yedik. Beraber oburca yiyormuş gibi taklitler yapıp aşırı zevk almış gibi yüzümüzü ve ellerimizi şekilden şekle sokuyorduk. Güzel değildi, inanılmazdı. İlk izlediğim çizgi film gibi ona büyülenmiş bakıyordum.

Sigara içmek için dışarı çıktık. Sigara içmedik, öpüştük. Çok uzun değil, ama devamını arzulayacak şekilde. Islak ve tatlıydı dudakları. Ama ne tadı derseniz, anlatması zor. Mutlu bir tat. Musmutlu.

Dans etmek için başka bir mekâna götürdüler bizi. Işıklar, neonlar, kalabalığın ortasında onun uçup gitmemesi için ona hep dokunmak, elini bırakmam belki duvarlara gömülecek, belki ışık beni onsuz yutacak. Artık içkileri ikişer tane sipariş ediyorum. Böyle düşündüm ve ben içtikçe o flulaştı. Korktum, sarıldım ona. Sımsıkı. Erişsek artık birbimize karışacaktık. Dünya dans ediyordu. *"Özgeeee, Lovin' every minute cuz you make me feel so alive..."*

Taksiden inerken ona, bugün hayatımdaki en güzel doğum günüydü dedim. O da çok eğlendiğini söyledi. Sarılarak rahmetli annemlerin evinin merdivenlerini çıktık.

Ertesi sabah kazaklarımdan birini giymişti. Evde, kahvaltı masasında oturuyorduk. Birbirimize bakıyorduk. Eline kahve fincanını almış, bir ayağını sandalyeye koymuş geriye yaslanmıştı. Yüzü meydan okurcasına bakıyordu. Dün gece yaşananların gerçek olup olmadığını sordu.

"Sütyen taktığım kısım dışında her şey gerçektir," dedim.

Güldü. "Biraz daha kahve alacağım," dedi.

Döndüğünde elinde pizzacının yolladığı buzdolabına asmış olduğum inekli mutlu yıllar kartı vardı.

"Dün senin de mi doğum günündü? Niye bana söylemedin!" dedi.

"Mööö," dedim.

KAFAMIN İÇİNDEKİ SÜLÜKLER

Onur Selamet

Gözlerini neden hiç kırmadığını sorduğumda, kafamın içindeki sülükler izin vermiyor, derdi. Gülerdim ama onun kadar gözünü kırpmayanını da görmemiştim. Ailesi bu konuda ne düşünüyor bilmiyorum, gözleri masmavi ve kocaman. Bakışlarınız kesiştiğinde sanki ellerinizi başınızın üstüne koyup teslim olmak isterdiniz. Belki de sırf bu yüzden doktora falan götürmemişti anne babası.

Hem göz kırpmıyor diye doktora mı gidilir? Diğer çocuklar tarafından horlanması dışında sıkıntısı yoktu çok şükür. Mahallemize taşınalı üç yıl oldu, olmadı. Onunla arkadaşlık kurmak çok kolay, benimleyse imkânsızdı. Ben kolayı başardım, o imkânsızı aradan çıkardı. Oynadığımız oyunlarda çabuk teslim olmam gerekse de Burhan benim tek arkadaşım.

Hava güzel olduğunda onunla kumdan kale yapıyoruz. Çakıl dolu bir göl kıyısında, şaheser yaratmak gerçekten zor. Kazmanız, suya dalmanız ve ceplerinizi kumla doldurmanız gerekiyor.

Tüm bunların *gerçek hayatta* bir karşılığı

var. Gölde eve dönerken içinizin biraz burkulmasına alışmanız gerekir. Evde sizi bekleyenleri sadece tahmin edebilirsiniz. Oyun saatinde gerçekliğe pek yer vermemeye çalışıyoruz. Çamurlu şortlarımızı kumdan kalelere bayrak niyetine dikilebiliriz. Hiç utanmadan, pervasızca. Yarınlar yok diyerek. O gölün sahibi biziz. Yükselen kalelerimizden dalgalanan bayraklara bakarak bunu siz de anlayabilirsiniz.

Anlamazsanız da... Burhan sizi ikna eder.

Apartmanlarımız karşılıklıdır Burhan'la. Bazen eve dönerken bana eşlik eder. Üstüm başım fena battığında, evde olabilecekleri bir şekilde sezer ve kapıya kadar yanımda gelir. Lavabomuzu kullanmak ister. Annem *olası misafır ağırlama hali* için teyakkuza geçer. Günler işte böylece kurtarılır. Burhan'a teşekkür edip topladığım en kral taşlardan birini hediye ederim.

Sırıtarak eyvallah çekip evine gider. Taşları ne yapar bilmem. Bana kalırsa eve girmeden sokağa atıyordur. Bunu görsem üzülür müyüm? Belki biraz, ama çok değil. Burhan'la olan dostluğumuzun sınırlarını iyi biliyorum. Birbirimizi kolluyoruz. Nerden

baksan hayattayız ve yaşadığımız kasabada çocuk olarak hayatta kalmanın zorluğunu ikimiz de kabul ediyoruz.

Onun hiç kırpmadığı gözleri ve benim de... benim de olanca sıradanlığım böyle bir sözsüz anlaşmayı zorunlu kılıyor. Bizim kumdan kalelerimiz, dev okyanuslarımız, süslü beyinlerimiz ve kocaman gözlerimiz var. Biz de aslında en az diğer çocuklar kadar tehlikeliyiz. Kumdan kalelere BAMB diye basan o koca çocuklar.

Ama anlattığım hikâyede onları bir daha duymayacağız çünkü konuşmamız gereken başka şeyler var.

Burhan'la geçen günler, onsuz geçenlere göre çok daha hızlı ve büyüydü. Onun bütün alıklığına rağmen her maceramız, bir öncekini unutturuyordu. En sevdiğimiz oyunun adı **ölü taklidi**. Gerekenler: Bir kasaba meydanı, gözlerini pek sık kırpmayan bir arkadaş ve meraklı bir kalabalık.

Sonrasını Burhan hallediyor. Nefesini tutup yere uzanıyor. Meydanda donuk gözlerle kıpırtısız yatan çocuk, gündemsiz kente bomba gibi düşüyor. Ben de yanı başındayım. Feryat figan. Kalabalık etrafımızı sardığında Burhan'ın salyalı ağzı önce hafifçe oynuyor. Ne olduğunu anlamaya çalışan yetkili bir abi çocuğa yaklaştığındaysa bizimki ansızın adamın bileğine yapışveriyor. İşte böylece havadaki yoğun ilgi ağır bir nefrete dönüşüyor. Bu numarayı tam üç kere yedirmiş, dördüncüde de dayak yemiştik.

Burhan her defasında ağzından salyayı silip, "Biz daha ölmedik babalar!" diyerek ayağa kalkıyor. Zombi filmleriyle yeni yeni tanıştığımız günlerdi.

Güzeldi.

Burhan'a olanlar **aniden** olmadı. Zaman aldı. Belki de o yüzden hiç fark etmedim en yakın arkadaşımın yavaş yavaş çığırından çıktığını. Başta **alıklık** olarak gördüğüm eğlenceli boş bakışlar, sonraları öyle sıklaştı ki cebimde mendil bulundurmaya başladım. Hararetli bir tartışmanın ortasında birden kesilip, ıağğğ, diye kaldığında salyasını silmek için. Yaptığımdan hiç gocunmadım. Burhan da farkında değil gibiydi. Yani sorun yoktu.

Canavar hocalarımız, kabadayı yaşitlarımız, feci anlayışlı büyüklerimiz ve kasabanın geri kalanını düşününce iyi idare ediyorduk.

O gün beni sırtarak karşıladı. Çakılların arasına uzanan bir tahta parçasının üstünde bana el sallıyordu. Her şeyin yolunda gözükteği resimlere bayılırdım.

"Bu ne lan?"

"Sandal işte, adaya gidelim diye."

Ada dediği de gölün ortasındaki kayalık. Yüzerek gitmek imkânsız olmasa da biraz fit olmanız gerekir. İkimiz de tombul çocuklarız, kolay yorulmayı severiz. Burhan'ı kıramadım, tahta parçasını suyun üstüne taşıdık. Batmadı.

Bir ucuna o, bir ucuna da ben oturdum. Biraz sallandı ama, gidiyorduk işte. Kollarımızı suda çırparak sandalımızı yönlendirdik. Kayalara varmamız zaman alacaktı.

Kısa sürede yorulunca sırt sırta verip gölü izledik. Kıyıdan pek fazla uzaklaşamamıştık. Ama kayalar yine de daha büyük görünüyordu.

"Nerden çıktı adaya gitmek?"

Cevap vermeden önce yutkundum.

"Sana bişi göstericem."

Başımı ileri geri salladım: "Ne yiyosun?"

"Hiç, hiçbir şey."

Göz ucuyla ona baktığımda ağzının kenarından sarkan kıllı bir kuyruk gördüm.

"Lan bu ne olum!"

Çubuk makarnayı çekermiş gibi kuyruğu da hüpletip gülmeye başladı.

Bir an için ellerim üşüdü, sonra ben de gülmeye başladım. Şakalı şeylerden biri olmalıydı. "Olum ne adamsın ya."

"Bu kadar mola yeter, hadi."

Sesindeki ciddiyeti de şakanın devamı olarak kabul ettim. Bazen bunu yapardı. Yıllar önce doğru yerde, doğru zamanda yaşasaydı, **aklının yerinde olduğu anlar** verdiği emirlerle dünyanın akışını değiştirebilirdi.

Yanlış yerde, yanlış zamandaydık. Çırpınmaya devam ettik.

* * *

Adaya varmamız kırk beş dakika sürdü. İki mola daha verdik ama hiç konuşmadık. Sandalımızı karaya çekip güvenceye aldık. Buradan bakınca adanın sonunu görebiliyor olmak biraz üzücüydü. Koyu, siyah, yosunlu ya da yosunsuz kayalar. Arada lezzetli yengeçler ve başka kayalar. İki tombul çocuk, bir porsiyon tahta ve başka kayalar.

Bayrağımız olsa dikedik. Ben bir tahta parçası bulup tişörtleri geçirsek mi diye düşünürken Burhan kolumdan tutup beni **adanın derinlerine** doğru sürüklemeye başladı. O an fark ettim ki adanın **fatihi**

BİZ değıldik. Burhan burayı yüz yıllar önce fethetmişti.

Belki beni de sadrazamı yapardı?

Sormak hiç kısmet olmadı. Diğerlerinden daha sivri bir kayanın yanına geldiğimizde yere çöküp taşları kenara itmeye başladı. *Burada olmalıydı*, diye mırıldanıyordu. Orada olması gereken neydi, sormadım.

Taşları kenara itince irice bir delik ortaya çıktı. İçine eğilip baktı, aradığı her neyse *gitmişti*. Yere çöküp bana döndü. Tekrar donuklaşmaya başlıyordu, yaşamdan kopmak için iyi bir zaman değildi. Ona hatırlatmak istedim. Yanına oturup ağzının kenarlarını sildim. Şimdi bana bakıp başını iki yana sallıyordu. En iyi dostumu tokatlayarak ayıltmaya çalıştım. Ayılmadı.

Burhan'ı beklerken adayı defalarca turladım. Gölde taş sektirip kayığımız hâlâ yerinde mi diye tam dört defa kontrol ettim. Burhan'ın aklı dışında her şey yerindeydi. Birkaç saate hava karacaktı. Onun kas gücü olmadan eve dönemeyeceğimi biliyordum. Taşların arasında bulduğum pet şişesine su doldurup Burhan'ın yanına döndüm. Yöntemim işe yaramazsa ne yapacağımı düşünmek dahi istemedim.

Birçok şey gibi, buna da fırsat bulamadım. Fırsat bulamamaktan yorgun düşmüştüm. Burhan'ın yanına çöktüğü delikten ince bir duman tütüyordu. Çocuk kendine geldi de ortalığı mı karıştırıyor diye deliğe yöneldim. Burhan içli içli burnunu çekip duruyordu. Delikten dışarı bir *şey* yığılmaya başladı.

Sürecin tam burasında, beynimde *çat* diye bir ses duydum. Sonrasında olanlar belki de sırf bu *çatlama* yüzünden bana oldukça normal geldi.

Yığılma bittiğinde dev bir sülûkle selamlaşıyorduk.

Dişleri keskin konserve kapağı, kokusu tütülenmiş çöp. Gözlerinin olması gereken yerde iki gedik var. Derin ve kirli. Ama bana baktığını biliyorum. O da beni gördüğünü biliyor. Bir an için karanlık gedikler mavi gözlerle doluyor.

Burhan'ın mavi gözleri.

Sonra karanlık geri geliyor. Burhan normale dönmüştü. Elini omzuma attı, "Zamanı geldiğinde, ona senin bakmanı istiyorum," dedi. Sülûğün yanına korkusuzca yanaşıp *hayvanın* guruldayan *karnını* okşadı. Dönüp bana sırttı.

Başarıyla ikna edildim.

Ne zaman olacağını sorduğumda, "Vakti

geldiğinde anlayacaksın," dedi.

Zamanın özgürce koşan bir at sürüsü olduğunu ilk o an hissettim. Atların kaldırdıkları toz bulutunu görebiliyorum. Tam üzerime doğru geliyor. Mavi gözlerle bana bakıp *yerimden ayrılmamamı* söylüyor. Zamanın altında çiğnenmek üzereyim. Devasa nallar tarafından ezilip un ufak edileceğim. Dalgalandıracağım bir bayrağım, hatırlanacağım bir kumsalım kalmadı artık. Mavi gözler beni bitirdi.

"Hadi artık gidelim," diyor Burhan.

Koşan atlar çoktan kaybolmuş, Burhan sabırsız bir şekilde bana bakıyor. Ne sülûk ne de sülûğün *dünyamıza* yığıldığı delik ortalıkta. Kayığımızı alıp kıyıya döndük. Gördüklerim hakkında konuşmak istesem de ağzımı açamadım.

Burhan havadan sudan bahsediyor, ara ara alıkça şakalar yapıyordu. Kıyıya çıktığımızda çakılların üzerine serilip dinlendik. Kalkarken kuvvetlice öksürüp tükürdü. Kanlı ve yoğun bir bombaydı. Tükürüğün içinde bir şeylerin çırpındığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Etmedim.

* * *

Eve döndüğümde yaşadıklarımızı uzun uzun düşündüm. Burhan'ın *yanlış bedende* ortaya çıkan mavi gözlerini, o tütülenmiş çöp kokusunu, koşan atları... Bir yere varamadım. Hiç fırsatım olmadı.

İki hafta sonra göl kenarında otururken Burhan usulca öldü. Kafası omzuma düşmüştü. Açık gözleri kayalıklara kilitliydi. Filmlerden gördüğüm kadarıyla o gözleri kapatmak benim görevimdi. Var gücümle denememe rağmen gözler kapanmadı.

Oysa minik bir avuç içi hareketiyle şıp diye inmesi gerekirdi. Bize böyle *öğretmişlerdi*.

Sonra göl yüzeyi tıpkı Burhan'ın ölüşü gibi usulca dalgalanmaya başladı. Köpükler içinde koşan atları gördüm. Ağzımın kenarını koluma silerken kayığı göle sürmüştüm bile.

Onca yol gözümde hiç büyümedi. Kıyıdan ayrılırken Burhan'a son kez baktım. Gözleri kendiliğinden kapanıvermişti.

Birkaç at kişnedi. Buz gibi su ayakkaplarıma doldu. Beynim *çatlıyordu*. Gülümsedim. Burhan'ın göz kapakları hatırladığım son şey oldu.

İstasyon: 11

Bilet: 3 Lira